

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.577 van 27 februari 2001
in de zaak A. 78.483/XIV-839.**

In zake : XXX,
wonende te 6900 MARCHE-EN-FAMENNE,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 5 mei 1998 heeft ingediend om
de vernietiging te vorderen van de beslissing van 6
maart 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchte-
lingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt gewe-
igerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 1 februari
2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting
van de procedure;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari
2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
D. BRINCKMAN die, loco Advocaat Fr. PICARD verschijnt
voor de verzoekende partij, en van Advocaat
C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak
als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, vraagt op
10 augustus 1993 om erkenning van de hoedanigheid van
vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 26 november 1997
door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en
de staatlozen als volgt verworpen :

"Selon ses dires, l'intéressé serait d'origine
kurde et aurait vécu à Maidanko en Syrie. Son
identité repose sur ses seules allégations.

Partisan de la cause kurde, il serait devenu un
sympathisant actif au sein d'une branche du Parti
Démocratique du Kurdistan (parti irakien
pro-kurde), distribuant des publications à d'autres
kurdes.

Il aurait été arrêté par la police à son domicile,
le 2 mars 1993 et emmené à Damas (via Afrin)
où il aurait été interrogé sur la provenance de
documents (relatifs à la fête kurde du Newroz)
saisis à son domicile.

Il aurait été détenu plus d'un mois durant lequel il aurait été durement interrogé avant d'être libéré.

Le 9 mai 1993, la police se serait présentée à son domicile afin d'appréhender l'intéressé mais celui-ci était absent.

Apprenant cela, il se serait réfugié dans une région montagneuse en attendant d'en savoir plus. Après que des camarades du parti lui aient conseillé de quitter la Syrie, il se serait rendu en Turquie où il aurait trouvé une filière et se serait résolu à se réfugier à l'étranger, en juillet 1993.

En dépit d'une décision d'examen ultérieur prise dans le cadre d'un recours urgent, force est de constater que le requérant n'a pas fourni un récit cohérent.

Il convient, tout d'abord, de relever que des contradictions et omissions importantes relatives à l'arrestation de mars 1993, émaillent les dépositions successives de l'intéressé.

Ainsi, il a déclaré, lors de la deuxième audition au fond, avoir transité par Afrin (et y avoir été fort maltraité) avant d'être transféré à Damas, fait qu'il avait totalement passé sous silence lors des auditions précédentes.

A l'occasion de son audition en recours urgent, il a également déclaré avoir été menacé de mort, élément qu'il n'a pourtant plus rapporté lors de ses auditions ultérieures.

Toujours selon ses dires pendant son audition en recours urgent, il lui aurait été proposé de travailler pour le parti Baas, fait qu'il n'a pas davantage mentionné lors des deux auditions au fond.

Pendant la deuxième audition au fond, il a d'abord soutenu avoir été détenu pendant plus d'un mois, alors qu'il ressort de propos ultérieurs (mais toujours durant cette audition au fond) qu'il aurait été détenu du 2 mars 1993 au 29 mars 1993, soit durant moins d'un mois.

Sa libération aurait enfin été possible grâce au versement, par son père, de pots-de-vin (selon ce qu'il a déclaré pendant l'audition en recours urgent), élément qu'il n'a plus rapporté lors de la deuxième audition au fond avant d'être questionné à ce propos.

De telles divergences ne permettent pas qu'il soit accordé foi aux propos du requérant.

Par ailleurs, le fait qu'il ignore jusqu'au nom de la branche du 'PDK' à laquelle il aurait appartenu, tout comme la date de création du parti, son obédience, ses idées-force, le titre tout comme le contenu des documents qu'il distribuait, enfin la date du début de son engagement politique, entache

le fondement même de la demande d'asile de l'intéressé, à savoir sa qualité de sympathisant de ce parti ainsi que les conséquences qui en auraient découlé.

En outre, les attestations médicales introduites par l'intéressé n'appuient en rien la demande du requérant car n'établissant pas explicitement un lien de causalité entre les lésions constatées et les mauvais traitements rapportés.

Enfin, il apparaît, selon des informations dont dispose le Commissariat général, que l'intéressé a séjourné en Allemagne à partir du 6 mai 1993 et y a introduit une demande d'asile, soit à une date qui se situe après l'arrestation rapportée mais bien avant son départ déclaré de Turquie (et même d'Irak). L'intéressé a dissimulé ce fait durant toute la procédure d'asile en Belgique, soutenant d'ailleurs à l'Office des étrangers qu'il demandait l'asile pour la première fois en Belgique.

Le requérant a volontairement tenté de tromper les autorités belges. Il ne peut, dès lors, être accordé crédit à ses propos.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéressé a quitté son pays par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951.

(...).".

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 11 december 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 6 maart 1998. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord. Deze laatste verklaart "op 5 maart 1998 het administratieve dossier te hebben ingekeken op het secretariaat van de Vaste Beroepscommissie waar hij heeft vastgesteld dat de verslagen van de verhoren van 30 november 1994 en 20 mei 1996 niet in het dossier aanwezig waren. In de mate dat de beslissing van het Commissariaat van de vluchtelingen mede op deze beslissingen is gebaseerd, zijn de rechten van verdediging van mijn cliënt ges-

chonden. Mijn cliënt vraagt hierbij dan ook toegang tot deze verslagen en behoudt zich alle rechten voor".

1.5. Dezelfde dag neemt de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en dienvolgens de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende motivering :

"Overwegende dat appellant ter zitting toegeeft dat hij begin mei 1993 in Duitsland is aangekomen en er asiel heeft aangevraagd;

Overwegende dat appellant bij zijn verhoor op 7 oktober 1993 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie het door hem ondertekende verhoorverslag) heeft verklaard zijn land op 26 juni 1993 te hebben verlaten en op 7 augustus 1993 in België te zijn aangekomen; dat dit zijn eerste asielaanvraag was;

Overwegende dat appellant in de door hem ondertekende vragenlijst dd. 17 augustus 1993 (zie rubriek 28) heeft verklaard dat hij nog geen enkele asielaanvraag had ingediend;

Overwegende dat dient vastgesteld dat appellant de Belgische autoriteiten heeft misleid; dat hij daarvoor geen aanvaardbare verschoningsgrond opgeeft;

Overwegende dat derhalve in acht genomen wat voorafgaat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij zijn land heeft verlaten uit vrees voor vervolging als bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951;

Overwegende dat appellant aanvoert te hebben vastgesteld, bij inzage van het administratief dossier op 5 maart 1998 dat de verslagen van de verhoren van appellant van 30 november 1994 en van 20 mei 1996 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen niet in het dossier aanwezig waren;

Overwegende dat het zogenaamde verhoorblad een louter werkdocument is dat de persoonlijke aantekeningen van de ondervrager, genomen naar aanleiding van een verhoor, bevat; dat dit verhoorblad geen volledigheid betracht en dat er geen verplichting bestaat het op te maken; dat, indien het wordt opgemaakt, geen eenvormigheid van opmaak wordt nagestreefd; dat het niet de naam van de ondervrager bevat en zelfs niet door hem wordt ondertekend; dat het evenmin door de kandidaat-vluchteling wordt ondertekend of aan hem ter ondertekening wordt voorgelegd; dat uit deze vaststel-

lingen moet worden besloten dat de kwestieuze aantekeningen geen noodzakelijk onderdeel van het voorliggende administratief dossier zijn; dat derhalve geen gevolg moet worden gegeven aan het verzoek van appellant;

Overwegende dat de verhoorverslagen van het Commissariaat-generaal waarvan appellant inzage vraagt trouwens te dezen niet relevant zijn, gelet op voormelde vaststelling dat appellant de Belgische autoriteiten heeft misleid door het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent zijn asielaanvraag in Duitsland."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat in een enig middel verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de rechten van verdediging, doordat hem geen toegang werd verleend tot de verhoorverslagen van 30 november 1994 en 20 mei 1996, terwijl deze verslagen deel uitmaken van het administratieve dossier en de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsmede de beslissing van de Vaste Beroepscommissie mede daarop zijn gegrond; dat verzoeker laat gelden dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling wel deel uitmaken van het administratieve dossier waartoe deze toegang dient te hebben en in dit verband verwijst naar de adviezen nr. 95/97 en 95/60 van 19 juni en 4 augustus 1995 van de Commissie voor de toegang van bestuursdocumenten (Jaarverslag 1995 van de Commissie p.24);

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker de door de Vaste Beroepscommissie gedane vaststellingen geenszins weerlegt, dat het feit dat de Vaste Beroepscommissie van oordeel was dat niet diende te worden ingegaan op de vraag tot inzage van de verhoorverslagen de rechten van verdediging van verzoeker niet schendt, dat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing immers niet gesteund heeft op deze verhoorverslagen en in de aangevochten besliss-

sing uitdrukkelijk overweegt dat deze verhoorverslagen niet relevant zijn;

2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing enkel rust op de misleiding door betrokkene van de Belgische autoriteiten; dat de Vaste Beroepscommissie zich met andere woorden in het geheel niet aansluit bij de tegenstrijdigheden die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de opeenvolgende versies van verzoekers verhaal werden ontdekt; dat het niet-inzien van de verhoorverslagen van 30 november 1994 en 20 mei 1996 verzoeker dan ook niet heeft benadeeld; dat, zoals in de aangevochten beslissing terecht wordt opgemerkt en door verzoeker overigens niet wordt betwist, het niet-inzien van de verhoorverslagen in het licht van het uiteindelijk in aanmerking genomen weigeringsmotief hoe dan ook niet relevant was; dat verzoekers raadsman in zijn verklaring ter terechtzitting trouwens slechts gewag maakte van een schending van de rechten van verdediging "in de mate dat de beslissing van de Commissaris-generaal mede op de betreffende verhoorverslagen was gesteund", met andere woorden niet in zoverre deze beslissing op het verblijf en de asielaanvraag in Duitsland was gebaseerd; dat het enig middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zevenentwintig februari tweeduizen-
deen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.